

Nationalitet til Sømændenes Hjemsendelse, og da forekommer det mig ganske urimeligt, at de ikke lige saa vel skulle være forsikrede for eventuel Død, Skibbrud og lignende, naar de fare hjem paa tyske eller engelske Skibe, som, naar de fare paa danske Skibe. Loven burde efter min Mening være saaledes, at den sikrede den paagældende ved direkte Hjemsendelse, altsaa naturligvis saaledes, at Hjemsendelsen skal finde Sted efter Omstændighederne saa direkte som muligt i den kortest mulige Tid og ad den kortest mulige Route. Han har naturligvis ikke Lov til at fare viden om med fremmede Skibe uden Nødvendighed. Men naar han altsaa med fremmed Skib hjemsendes i den kortest mulige Tid ad den kortest mulige Route, skal han være forsikret. Lignende Bestemmelser findes ogsaa i fremmede Landes Love om Ulykkesforsikring for Søfolk, og jeg mener, det er ubetinget nødvendigt.

Det ærede Medlem for Vraa (Thomas Larsen) havde nogen Tvivl angaaende den Bestemmelse i § 18 om, at der for en Forringelse af Arbejdsevnen af under 10 pCt. ingen Pengesum ydes. Jeg maa tilstaa, at jeg er enig med den Betragtning, som Arbejderforsikringsraadet har gjort gældende, nemlig at disse Erstatninger paa under 10 pCt. egentlig ingen Steder have hjemme. Jeg tror ikke, at de opfyldte noget virkeligt betydeligere Formaal, disse Erstatninger paa 5 pCt. og 8 pCt., der ydes for en Forringelse af Arbejdsevnen, som faktisk er saa ringe, at den ikke i nogen nævneværdig Grad forringer den vedkommendes Erhvervsdygtighed, og den er i Reglen saa lille — 5 pCt. Erstatning er 240 Kr. —, at den gaar med og bruges. Man maa ikke tænke sig, at denne Sum bliver bevaret som en Kapital, som virkelig yder vedkommende i kommende Aar et Ækvivalent for Tabet af Enden af den Finger, der f. Eks. er Tale om. Nej, det er ganske simpelt en Sum, som bruges, og som ikke kommer til at fungere som en Invaliditetserstatning. Og vilde man tage Renten, saa vilde den ogsaa blive saa lille, at heller ikke den vilde faa nogen virkelig Betydning. Jeg tror derfor, at man ikke skal være betænkelig ved, at man ikke beregner nogen Erstatning for Forringelse af Arbejdsevnen under 10 pCt. Snarere kunde jeg være tilbøjelig til at følge det ærede Medlem i hans Betænkelighed ved, at man har ansat Erstatningen for Dødsfald for ringe. De

Summer, der efter Loven af 1898 bliver Tale om, 3,200 og 4,800 Kr., ere ingenlunde for store, snarere for smaa, og jeg kunde være mere tilbøjelig til at blive ved de Summer, der staa i den bestaaende Ulykkesforsikringslov, og ikke formindske disse Summer.

Jeg skal endvidere henlede Opmærksomheden paa § 21, 2det Stykke, hvor der findes en Regel, hvorefter Arbejdsgiveren med Raadets Samtykke kan tage Forsikringssummen, naar han har et privat Arrangement med vedkommende tilskadekomne eller hans efterladte, og sikre dem Pension. Jeg tror, en saadan Regel vil være lidet heldig, den aabner Adgang til visse Spekulationer, visse Fremgangsmaader, hvorved den tilskadekomne eller hans efterladte kunne blive narrede, og hvorved Arbejdsgiveren muligvis kan komme til at gøre sig en Fortjeneste. Jeg tror ikke, at noget saadant i Reglen vil ske, men man skriver jo Love i saadanne Sager som her for at udelukke Misbrug og ikke af Hensyn til humane Arbejdsgivere. Jeg tror derfor ikke, at det er heldigt at aabne den Adgang, som gives her, og noget lignende findes heller ikke i vor bestaaende Ulykkesforsikringslov. — I § 35 findes der en Regel om Indkøb af Livrente i Stedet for Kapitaludbetalingen, en Regel, jeg i og for sig kan anse for meget rigtig, men jeg vil dog i den Henseende tillade mig at rette et Spørgsmaal til den højtærede Minister. Det er vel ikke Meningen, at Ulykkesforsikringsselskaberne maa have Lov til selv at fungere som Livrenteanstalter? De skulle vel indkøbe den paagældende Livrente i en i Henhold til Livsforsikringsloven anerkendt Livsforsikringsanstalt? Jeg spørger derom, fordi jeg mener, at det vilde være ganske heldigt at faa dette Spørgsmaal klaret. Jeg antager, efter Affattelsen af § 35, at dette har været Meningen, men jeg anser det for heldigt, at det udtrykkelig bliver slaaet fast. Jeg finder det nemlig uheldigt, at Ulykkesforsikringsselskaberne, hvad nogle mulig kunde have Lyst til, kom til at fungere som Livrenteanstalter. De vilde nemlig derved blive dragne ind under Livsforsikringsloven, hvilket ikke kan være heldigt og ikke var Meningen. I det hele taget er det rigtigst, at Livrenteydelsen gaar over til de Selskaber, for hvilke en særlig Garanti er tilvejebragt gennem Livsforsikringsloven, og at Ulykkesforsikrings-selskaberne, som hidtil, vedblive at arbejde med Kapitalforsikring.

Jeg skal nu vende mig til nogle mere almindelige Betragtninger med Hensyn til